

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 13.7.2016
COM(2016) 468 final

2016/0225 (COD)

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

**de instituire a cadrului de relocare al Uniunii și de modificare a Regulamentului (UE)
nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului**

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXT

• Temeiurile și obiectivele propunerii

Uniunea depune eforturi să asigure o abordare integrată, durabilă și globală în ceea ce privește politica în domeniul migrației, care să se bazeze pe solidaritate și pe o partajare echitabilă a responsabilităților și care să poată funcționa în mod eficace în perioade de liniște și în perioade de criză, deopotrivă. *Agenda europeană privind migrația*¹ a reprezentat baza pe care Comisia Europeană și-a întemeiat eforturile continue menite să răspundă atât provocărilor imediate, cât și celor pe termen lung generate de gestionarea fluxurilor de migrație într-un mod eficace și cuprinzător.

Relocarea resortisanților din țări terțe sau a apatrizilor este unul dintre mijloacele ce pot fi oferite persoanelor strămutate care au nevoie de protecție internațională pentru a intra în mod legal și în siguranță pe teritoriul statelor membre și a beneficia de protecție atât timp cât au nevoie. Aceasta este și un instrument de solidaritate internațională și de partajare a responsabilității cu țările terțe în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională, precum și de gestionare a migrației și a crizelor.

Relocarea este o parte integrantă a obiectivului mai larg de a se asigura faptul că li se poate oferi protecție celor care au nevoie de ea, reducându-se, în același timp, utilizarea rutelor neregulate și periculoase pentru a obține o astfel de protecție și împiedicând rețelele de persoane care introduc ilegal migranți să profite de situație, și de a arăta solidaritate față de țările aflate în regiuni în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională, ajutând la diminuarea presiunii asupra acestor țări.

Înaltul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR) estimează că în 2017 peste 1,19 milioane de persoane vor avea nevoie de relocare la nivel mondial, în timp ce, în 2015 au fost relocate doar aproximativ 80 000 de persoane la nivel mondial. În ultimii ani, UNHCR a solicitat Uniunii și statelor sale membre să își majoreze angajamentele de a primi refugiați prin intermediul unor programe durabile de relocare, *inter alia* prin susținerea campaniei din 2012 condusă de Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) și de cinci organizații neguvernamentale active în domeniul protecției refugiaților vizând relocarea a 20 000 de persoane pe an până în 2020².

Comisia urmărește să creeze o abordare mai structurată, mai armonizată și un cadru permanent pentru relocările pe teritoriul Uniunii, bazându-se pe experiențele existente, astfel cum a anunțat în comunicarea sa din 6 aprilie 2016 intitulată *Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație*³. Un astfel

¹ COM(2015) 240 final.

² Amnesty International, CCME, ECRE, ICMC și Save me.

³ COM(2016) 197 final.

de cadru este necesar în vederea orientării viitoarelor eforturi în materie de relocare în Uniune, întrucât actuala lipsă a unei abordări mai solide și colective a Uniunii în ceea ce privește relocarea compromite capacitatea Uniunii de a-și îndeplini obiectivele de politică. Deși în UE se fac relocări de mulți ani, până în prezent toate inițiativele fie au fost o compilație a programelor naționale sau multilaterale, fie au fost organizate ad-hoc.

Prin Fondul european pentru refugiați (FER) și ulterior prin Fondul pentru azil, migrație și integrare (FAMI), la nivelul Uniunii s-a convenit asupra mai multor aspecte legate de relocare în scopul de a oferi stimulente financiare specifice, în special prin priorități comune în materie de relocare. Acestea au fost completate de o colaborare practică între statele membre, inclusiv prin intermediul Biroului European de Sprijin pentru Azil (EASO) și al Rețelei europene de relocare.

Pornind de la inițiativele de relocare și de admisie umanitară existente în cadrul UE, precum și de la experiența dobândită prin programele naționale de relocare, prezenta propunere legislativă are drept scop instituirea unui cadru de relocare al Uniunii, cu obiectivul de a facilita politica Uniunii în materie de relocare și de a institui o abordare colectivă și armonizată, cu o procedură unificată. Astfel s-ar reduce divergențele dintre practicile naționale de relocare și Uniunea s-ar plasa pe o poziție mai puternică pentru a-și îndeplini obiectivele de politică și la nivel global. Uniunea ar trebui să fie în măsură să vorbească cu o singură voce în forurile internaționale, să își asume un angajament unic de a contribui la inițiativele mondiale în materie de relocare și, astfel, să obțină mai multă vizibilitate în ceea ce privește eforturile depuse de UE pentru a-și convinge partenerii internaționali să își asume partea lor de responsabilitate, intensificând treptat eforturile colective de relocare ale statelor membre.

În detaliu, propunerea vizează: să ofere o abordare comună în vederea asigurării unor modalități sigure și legale de sosire în Uniune pentru resortisanții țărilor terțe care au nevoie de protecție internațională, protejându-i astfel de exploatarea de către rețelele de introducere ilegală de migranți și de situațiile în care, încercând să ajungă în Europa, își pun viața în pericol; să contribuie la reducerea presiunii exercitate de sosirile spontane asupra sistemelor de azil ale statelor membre; să permită partajarea responsabilității în materie de protecție cu țările în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională și să reducă presiunea asupra acestor țări; să ofere o contribuție comună a Uniunii la eforturile globale de relocare.

- **Coerența cu dispozițiile deja existente în domeniul de politică vizat**

Propunerea este în concordanță și în complementaritate cu următoarele inițiative de relocare și de admisie umanitară luate la nivelul UE.

La 20 iulie 2015, reprezentanții guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului au adoptat concluzii⁴ privind relocarea unui număr de 22 504 persoane care au în mod clar nevoie de protecție prin sisteme multilaterale și naționale, împreună cu statele asociate, pe

⁴ 11097/15.

baza *Recomandării Comisiei privind un mecanism european de relocare*⁵ vizând relocarea a 20 000 de persoane. Comisia prezintă periodic rapoarte cu privire la punerea în aplicare a acestor concluzii, în special prin intermediul Rapoartelor privind transferurile și relocările⁶.

La 15 decembrie 2015, Comisia a adoptat *Recomandarea privind un sistem de admisie umanitară pe bază de voluntariat cu Turcia*⁷ pentru a crea condiții de solidaritate și de partajare a responsabilității cu Turcia în vederea protejării persoanelor strămutate în această țară din cauza conflictului din Siria. Multe dintre elementele recomandării au fost preluate în punerea în aplicare a Declarației UE-Turcia din 18 martie 2016. În Declarația UE-Turcia s-a convenit ca, pentru fiecare sirian returnat în Turcia din insulele grecești, un alt sirian va fi relocat din Turcia în UE, ținându-se seama de criteriile de vulnerabilitate al ONU.

La 21 martie 2016, Comisia a înaintat o propunere de decizie a Consiliului de modificare a Deciziei (UE) 2015/1601 a Consiliului de instituire a unor măsuri provizorii în domeniul protecției internaționale în beneficiul Italiei și al Greciei⁸. Această propunere le permite statelor membre să utilizeze 54 000 de locuri disponibile, prevăzute inițial pentru transfer, în vederea admiterii de sirieni din Turcia prin relocare, admisie umanitară sau alte mijloace legale. Prin urmare, statele membre ar fi în măsură să scadă din numărul de solicitanți care urmează să fie transferați numărul sirienilor relocați pe teritoriul lor din Turcia. Aceste cifre s-ar adăuga angajamentelor îndeplinite în temeiul Concluziilor din 20 iulie 2015 privind relocarea.

Regulamentul propus reprezintă o parte esențială a sistemului european comun de azil și este pe deplin coerent cu primul pachet de propuneri legislative de reformare a sistemului, prezentat la 4 mai 2016, care includea o propunere de reformare a Regulamentului Dublin III⁹, reformarea Regulamentului EURODAC¹⁰ și o propunere de instituire a Agenției pentru Azil a Uniunii Europene¹¹, precum și cu al doilea pachet de propuneri legislative, care include reformarea directivelor privind procedurile de azil¹², condițiile de primire¹³ și condițiile de obținere a protecției internaționale¹⁴.

Mecanismul de repartizare corectiv prevăzut în propunerea de reformare a Regulamentului Dublin III va ține seama de numărul de persoane care au nevoie de protecție internațională efectiv relocate de către statele membre. În scopul calculului efectuate în cadrul mecanismului de repartizare corectiv, numărul de persoane relocate se va adăuga numărului de cereri de protecție internațională. Astfel se confirmă importanța acordată eforturilor de a furniza căi sigure și legale către Europa.

⁵ COM(2015) 3560 final.

⁶ Trimitere la raportul care a fost adoptat la 13 iulie.

⁷ C(2015) 9490.

⁸ COM(2016) 171 final.

⁹ COM(2016) 270 final.

¹⁰ COM(2016) 272 final.

¹¹ COM(2016) 271 final.

¹² COM(2016) xxx final.

¹³ COM(2016) xxx final.

¹⁴ COM(2016) xxx final.

Pentru a asigura compatibilitatea cu acquis-ul în materie de azil, persoanele care urmează să facă obiectul relocării ar trebui să beneficieze de protecție internațională. Prin urmare, dispozițiile privind conținutul protecției internaționale cuprinse în acquis-ul în materie de azil ar trebui să se aplice de îndată ce persoanele relocate se află pe teritoriul statelor membre. În plus, ar fi oportun să se modifice Regulamentul xxxx/xx/UE [noul Regulament EURODAC reformat] pentru a se asigura că statele membre pot stoca datele persoanelor relocate în sistemul EURODAC, în care acestea vor fi considerate solicitanți de protecție internațională chiar dacă nu au depus o cerere de protecție internațională în statele membre. Astfel statele membre vor putea să monitorizeze eventualele deplasări secundare ale persoanelor relocate din statul membru de relocare către alte state membre.

[Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] va avea un rol în punerea în aplicare a cadrului de relocare, întrucât statele membre vor fi în măsură să solicite asistența agenției pentru coordonarea cooperării tehnice și facilitarea utilizării în comun a infrastructurii, în conformitate cu propunerea de instituire a Agenției pentru Azil a Uniunii Europene.

Reușita sau eșecul relocării depinde, de asemenea, de integrarea rapidă, eficace și cu succes a persoanelor relocate. *Planul de acțiune privind integrarea resortisanților din țările terțe*¹⁵, prezentat la 7 iunie 2016, va contribui, de asemenea, la acest lucru. Printre acțiunile sale prioritare, planul prevede implicarea în măsuri anterioare plecării/anterioare sosirii care vizează atât persoanele care sosesc din țări terțe, cât și societatea care îi primește. Astfel de măsuri pot fi benefice pentru persoane, indiferent de motivele pentru care se deplasează legal în UE, dar pot fi deosebit de importante pentru a pregăti relocarea persoanelor care au nevoie de protecție.

Prezentul regulament ar trebui aplicat fără a se aduce atingere Directivei 2004/38/CE privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora.

Mobilizarea diferitelor politici și instrumente pentru a consolida cooperarea diplomatică, tehnică și financiară a Uniunii cu țările terțe în materie de gestionare a migrației are o importanță deosebită. După cum s-a anunțat în Comunicarea Comisiei privind *stabilirea unui nou cadru de parteneriat cu țările terțe bazat pe Agenda europeană privind migrația*¹⁶, Uniunea va încerca să stabilească parteneriate cu principalele țări terțe de origine și de tranzit, prin intermediul unui angajament coerent și adaptat fiecărei țări prin care Uniunea și statele sale membre acționează în mod coordonat. Acest cadru de parteneriat ar trebui, printre altele, să sporească sprijinul acordat persoanelor care au nevoie de protecție în țările lor de origine și de tranzit și să creeze perspective reale de relocare în Uniune pentru a se descuraja călătoriile neregulate și periculoase și a se salva vieți omenești. Prezenta propunere legislativă demonstrează în mod direct angajamentul Uniunii de a ajuta țările care se confruntă cu cea mai mare presiune exercitată de migrație și de a descuraja oamenii să întreprindă călătorii periculoase prin oferirea unor căi alternative legale.

¹⁵ COM(2016) 377 final.

¹⁶ COM(2016) 385 final.

- **Coerența cu alte domenii de politică a Uniunii**

Prezenta propunere este coerentă cu politica globală pe termen lung privind o gestionare mai bună a migrației, prezentată de Comisie în *Agenda europeană privind migrația*, care a dezvoltat Orientările politice ale președintelui Juncker într-o serie de inițiative coerente care se consolidează reciproc, bazate pe patru piloni. Acești piloni constau în reducerea factorilor de încurajare a migrației neregulate, securizarea frontierelor externe și salvarea de vieți, o politică solidă în materie de azil și o nouă politică privind migrația legală.

Prezenta propunere, care se înscrie printre măsurile de punere în aplicare a obiectivului de consolidare a politicii Uniunii în materie de azil, ar trebui considerată ca o componentă a politicii UE mai ample care urmărește să creeze un sistem solid și eficace pentru o gestionare durabilă a migrației în viitor.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

- **Temeiul juridic**

Prezenta propunere face parte din măsurile care constituie sistemul european comun de azil. Aceasta urmărește să contribuie la gestionarea aflurilor de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi care solicită protecție internațională prin oferirea unor căi legale de a obține protecție internațională, în parteneriat cu țările terțe și cu cooperarea acestora. Propunerea are drept scop stabilirea unui cadru de relocare al Uniunii, cu proceduri comune de admisie a resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor care au nevoie de protecție internațională dintr-o țară terță selectată, în care sau în interiorul căreia au fost strămutați, pe teritoriul statelor membre, pentru a le oferi protecție internațională. Prin urmare, prezenta propunere se întemeiază pe articolul 78 alineatul (2) literele (d) (proceduri comune) și (g) (parteneriatul și cooperarea cu țările terțe) din TFUE. Acest temei juridic impune utilizarea procedurii legislative ordinare.

- **Geometria variabilă**

În conformitate cu dispozițiile Protocolului nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la TFUE, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor propuse care intră sub incidența părții a treia titlul V din TFUE. Regatul Unit și Irlanda pot notifica Consiliului, în termen de trei luni de la prezentarea unei propuneri sau a unei inițiative, că doresc să participe la adoptarea și aplicarea oricăreia dintre măsurile propuse sau, în orice moment după adoptarea acesteia, că acceptă măsura respectivă.

În conformitate cu dispozițiile Protocolului nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea de către Consiliu a măsurilor propuse care intră sub incidența părții a treia titlul V din TFUE. Danemarca poate, în orice moment, în conformitate cu cerințele sale constituționale, să notifice celorlalte state membre intenția sa de a aplica pe deplin toate măsurile relevante adoptate în temeiul titlului V din TFUE.

Comunitatea Europeană a încheiat acorduri de asociere la „acquis-ul Dublin/Eurodac” cu Islanda, Norvegia, Elveția și Liechtenstein. Prezenta propunere nu constituie o dezvoltare a

„acquis-ul Dublin/Eurodac” și, prin urmare, statele asociate nu au obligația de a notifica Comisia cu privire la acceptarea prezentului regulament după adoptarea acestuia de către Parlamentul European și Consiliu. Cu toate acestea, statele asociate pot decide să participe, pe bază voluntară, la cadrul de relocare al Uniunii instituit prin prezentul regulament.

- **Subsidiaritatea**

Prin armonizarea într-o anumită măsură a practicilor în materie de relocare ale statelor membre, crește probabilitatea ca persoanele eligibile pentru relocare să nu refuze relocarea într-un stat membru și să prefere alt stat membru. O astfel de armonizare ar urma să sporească, de asemenea, influența globală a Uniunii față de țările terțe în dialogurile politice și strategice, precum și gradul de partajare a responsabilității cu țările terțe în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională. Aceste obiective nu pot fi îndeplinite în mod satisfăcător de către statele membre ci, mai degrabă, având în vedere amploarea și efectele cadrului de relocare al Uniunii, pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii.

- **Proportionalitatea**

Instrumentul ales - un regulament - și conținutul acestuia nu depășesc ceea ce este necesar pentru a îndeplini obiectivele propunerii, și anume (a) să reducă divergențele dintre practicile și procedurile naționale de relocare, (b) să ofere resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care au nevoie de protecție internațională căi legale și sigure de sosire pe teritoriile statelor membre, (c) să contribuie la reducerea riscului unui aflax considerabil și nereglementar de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi pe teritoriile statelor membre, diminuând astfel presiunea reprezentată de sosirile spontane asupra sistemelor de azil ale statelor membre, (d) să constituie o expresie a solidarității cu țările din regiunile în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională, atenuând presiunea exercitată asupra țărilor respective, (e) să contribuie la îndeplinirea obiectivelor de politică externă ale Uniunii prin creșterea puterii de influență a Uniunii asupra țărilor terțe și (f) să contribuie în mod efectiv la inițiativele mondiale în materie de relocare, utilizând o singură voce pentru a exprima opinia Uniunii în forurile internaționale și în relația cu țările terțe.

Conținutul se bazează pe experiența dobândită din inițiativele de relocare existente în cadrul UE și din practicile de relocare utilizate de statele membre, în special procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a mecanismului de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016.

- **Alegerea instrumentului**

S-a optat pentru un regulament întrucât se dorește ca gradul de convergență al procedurii de relocare să corespundă gradului de convergență al procedurii de azil, pentru care s-a propus tot un regulament. Deși propunerea se bazează pe practicile de relocare utilizate de statele membre, în special pe procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a mecanismului de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016, un regulament permite atingerea unui grad mai ridicat de convergență a acestor practici de relocare, spre deosebire de o directivă, care nu este direct aplicabilă și lasă statelor membre

posibilitatea să aleagă forma și metoda de transpunere. Acest nivel mai ridicat de convergență va permite crearea mai multor sinergii în punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii și va contribui la descurajarea persoanelor eligibile pentru relocare să respingă relocarea într-un anumit stat membru, precum și la descurajarea deplasărilor secundare ale persoanelor relocate. În plus, se prevede ca planurile anuale de relocare ale Uniunii și mecanismele specifice de relocare ale Uniunii, care sunt esențiale pentru punerea în practică a cadrului de relocare al Uniunii, să fie adoptate de instituțiile Uniunii, pentru care instrumentul adecvat este un regulament.

3. REZULTATELE CONSULTĂRII PĂRȚILOR INTERESATE

Cu ocazia celui de al șaselea Forum privind relocarea și transferul, desfășurat la 6 aprilie 2016, au avut loc consultări cu statele membre și statele asociate, precum și cu Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați (UNHCR), Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) și Biroul European de Sprijin pentru Azil (EASO). Aceste părți interesate au fost consultate pe baza unui document de dezbatere care le-a fost transmis înainte de reuniune.

Toate aceste părți interesate au fost de acord că sunt necesare eforturi sporite pentru a se furniza căi sigure și legale pentru obținerea de protecție internațională în Uniune, care să înlocuiască sosirile periculoase și nereglementare. Mai multe părți interesate au evidențiat responsabilitatea Uniunii de a-și asuma un rol vizibil în eforturile globale de relocare și necesitatea unei mai bune coordonări a eforturilor statelor membre în materie de relocare.

În timp ce unele părți au pledat pentru un cadru obligatoriu din punct de vedere juridic la care să participe toate statele membre, sprijinit de un angajament unic de relocare al Uniunii și de partajarea responsabilităților între statele membre pe baza unei chei de repartizare echitabile, alte părți sunt mai degrabă în favoarea unor angajamente voluntare din partea statelor membre.

Se recunoaște în general faptul că relocarea poate, în anumite circumstanțe, să fie utilizată ca pârgă în dialogurile politice și strategice cu țările terțe, eventual însoțită de strategii adaptate pentru fiecare caz în parte.

O serie de părți interesate au invocat discuțiile privind procedurile standard de operare care guvernează mecanismul de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016 și au luat în calcul posibilitatea ca mai multe elemente din acest mecanism să se regăsească într-o abordare comună a Uniunii în materie de relocare. Unele state membre s-au declarat în favoarea folosirii în comun a infrastructurilor și a trimiterii de misiuni comune de selecție în vederea reducerii costurilor, însă cele mai multe state membre s-au opus măsurilor comune și din perspectiva controalelor de securitate.

Multe părți interesate au subliniat rolul deosebit al UNHCR în acest proces, în special rolul său în ceea ce privește identificarea persoanelor care sunt eligibile pentru relocare. S-a bucurat de sprijin și posibilitatea ca alți actori, cum ar fi EASO și OIM, să joace un rol important în punerea în aplicare a modalităților practice de efectuare a relocărilor.

Toate statele membre au subliniat importanța sprijinirii eforturilor în materie de relocare prin finanțarea din partea Uniunii.

- **Drepturile fundamentale**

Prezenta propunere nu aduce atingere dreptului la azil și la protecție împotriva returnării prevăzut la articolele 18 și 19 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „Carta”). Necesitatea de a promova și respecta drepturile copilului, dreptul la viața de familie și dreptul la protecția datelor cu caracter personal, garantate prin articolele 24, 7 și, respectiv, 8 din Cartă a fost luată în considerare în mod corespunzător în elaborarea cadrului de relocare al Uniunii și, în special, pentru a defini criteriile de eligibilitate pentru relocare la articolul 5 din propunere și procedura de relocare la articolele 10 și 11 din propunere.

În acest context, se acordă o atenție deosebită drepturilor și principiilor consacrate în Convenția ONU cu privire la drepturile copilului atunci când se pun în practică și se aplică prezentul regulament și actele delegate adoptate în temeiul acestuia.

În mod similar, având în vedere Convenția Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice (Convenția de la Istanbul), ar trebui avută în vedere o abordare care integrează dimensiunea de gen atunci când se interpretează și se aplică prezentul regulament.

De asemenea, propunerea respectă principiile generale ale egalității și nediscriminării, în măsura în care prevede în mod explicit interdicția ca statele membre să discrimineze, inclusiv pe criterii de sex, rasă, culoare, origine etnică sau socială, caracteristici genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de orice altă natură, apartenența la o minoritate națională, proprietate, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală, atunci când iau în considerare legăturile culturale sau sociale sau alte caracteristici care pot facilita integrarea în statul participant. Acest lucru nu aduce atingere cazurilor în care este necesar să se facă o diferență de tratament pentru aplicarea unui mecanism specific de relocare al Uniunii și a criteriilor de eligibilitate în conformitate cu articolul 5 literele (a) și (b).

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Pentru fiecare persoană relocată în temeiul prezentei propuneri, statele membre care participă la Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare (FAMI) vor avea dreptul la 10 000 EUR din bugetul Uniunii. Număr total maxim de persoane care urmează să fie relocate în Uniune în fiecare an va fi determinat prin intermediul actelor de punere în aplicare ale Consiliului de stabilire a planurilor anuale de relocare ale Uniunii.

Exercițiul financiar 2017 ar trebui să fie considerat un an de tranziție între mecanismul de relocare desfășurat în temeiul concluziilor din 20 iulie 2015 privind relocarea prin sisteme multilaterale și naționale, împreună cu statele asociate, a 22 504 persoane care au în mod clar nevoie de protecție și intrarea în vigoare a prezentei propuneri. Prin urmare, implicațiile bugetare pentru 2017 ar trebui să fie mai mici decât în anii următori.

5. ELEMENTE DIVERSE

• Explicații detaliate cu privire la prevederile specifice ale propunerii

Propunerea instituie un **cadru de relocare al Uniunii** pentru relocarea anuală a unui anumit număr de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi pe teritoriul statelor membre.

Obiectivul său este de a permite Uniunii să ofere resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care au nevoie de protecție internațională o cale legală și sigură de sosire în statele membre, să contribuie la reducerea riscului unui aflux considerabil și neregulamentar de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi pe teritoriile statelor membre și să contribuie la inițiativele internaționale în materie de relocare.

Propunerea legislativă prevede elementele esențiale ale cadrului, cum ar fi stabilirea de norme comune ale Uniunii privind admisia resortisanților țărilor terțe prin relocare, inclusiv norme privind criteriile de eligibilitate și motivele de excludere, procedurile standard care reglementează toate etapele procesului de relocare, statutul care urmează a fi acordat persoanelor relocate, procedurile decizionale prin care se asigură condiții uniforme de punere în aplicare a cadrului, precum și sprijinul financiar pe care îl primesc statele membre pentru eforturile lor în materie de relocare. Punerea în aplicare a acestor elemente va include elaborarea unor planuri anuale de relocare ale Uniunii prin acte de punere în aplicare ale Consiliului și adoptarea de mecanisme specifice de relocare ale Uniunii prin acte de punere în aplicare ale Comisiei.

Principalele elemente ale propunerii sunt enumerate în continuare.

– Relocarea

Relocarea înseamnă admisia pe teritoriul statelor membre a resortisanților țărilor terțe care au nevoie de protecție internațională și care au fost strămutați din țara lor de cetățenie sau în interiorul acesteia, pentru a li se acorda protecție internațională. Același lucru este valabil și în cazul apatrizilor care au nevoie de protecție internațională și care au fost strămutați din țara în care își aveau reședința obișnuită sau în interiorul acesteia.

– Regiuni sau țări terțe din care urmează să se efectueze relocarea

În actele de punere în aplicare de instituire a mecanismelor specifice de relocare și a planurilor anuale de relocare ale Uniunii, Comisia și Consiliul, atunci când precizează regiunile sau țările terțe din care se efectuează relocările, iau în considerare o serie de factori care indică situația persoanelor care au nevoie de protecție, țările din care ar trebui să se efectueze relocările și numărul persoanelor care au nevoie de protecție internațională strămutate în anumite regiuni sau țări terțe sau în interiorul acestora. Cooperarea eficientă a țărilor terțe cu Uniunea în domeniul migrației și azilului va fi un element important pe care Comisia își va întemeia decizia. O astfel de cooperare ar trebui să se reflecte în ceea ce privește eforturile țărilor terțe de a reduce numărul de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi care trec neregulamentar frontierele Uniunii de pe teritoriul lor, cooperarea acestora cu Uniunea în materie de readmisie și returnare a resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor aflați în situație de ședere neregulamentară pe teritoriul statelor membre și creșterea

capacităților de primire și de protecție a persoanelor care au nevoie de protecție internațională, inclusiv prin dezvoltarea unui sistem de azil eficace.

– **Persoanele care urmează să fie relocate**

Prezenta propunere legislativă stabilește criteriile de eligibilitate (articolul 5) și motivele de excludere (articolul 6) aplicabile persoanelor care fac obiectul evaluării în vederea unei relocări. Ambele dispoziții trebuie respectate în plus față de cerința ca persoana respectivă să intre în domeniul de aplicare al fiecărui mecanism specific de relocare al Uniunii adoptat prin intermediul unui act de punere în aplicare al Comisiei. Prezenta propunere nu creează dreptul de a fi admis pe teritoriul statelor membre în scopul acordării de protecție internațională.

(a) Eligibilitate

Pot fi relocați resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care au fost strămutați nu numai într-o altă țară, ci și în interiorul țării lor de origine din cauza unei temeri de persecuție bine fondate sau din cauza unor motive serioase de a crede că ar fi supuși unui risc real de a suferi vătămări grave.

Persoanele care se încadrează în cel puțin una dintre următoarele categorii de vulnerabilitate - femei și fete aflate într-o situație de risc, copii și adolescenți aflați într-o situație de risc, inclusiv copiii neînsoțiți, persoane care au supraviețuit violențelor și/sau torturii, inclusiv pe criterii de gen, persoane cu nevoi medicale sau cu handicap, persoane care au nevoie de protecție juridică și/sau fizică și persoane care au o vulnerabilitate socioeconomică - sunt eligibile pentru relocare prin intermediul mecanismelor specifice de relocare ale Uniunii. Persoanele care au legături de familie cu resortisanți ai țărilor terțe, cu apatrizi sau cu cetățeni ai Uniunii aflați în situație de ședere legală într-un stat membru sau care se află în întreținerea acestora sunt, de asemenea, eligibile. Cele două categorii, respectiv persoanele cu vulnerabilitate socioeconomică și cele cu legături de familie, se adaugă categoriilor clasice de persoane care pot fi relocate în mod obișnuit la sesizarea UNHCR, urmându-se astfel abordarea convenită în procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a mecanismului de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016.

(b) Excludere

Statele membre nu ar trebui să relocheze resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care nu îndeplinesc criteriile de eligibilitate sau care intră în domeniul de aplicare al unui motiv de excludere obligatoriu.

Printre motivele de excludere obligatorii se numără: a) motivele de excludere din Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale¹⁷ - motivele care se aplică persoanelor care sunt în altfel eligibile pentru a beneficia de protecție subsidiară se aplică și persoanelor care îndeplinesc condițiile pentru a beneficia de statutul de refugiat; b) motivele de refuz al intrării la frontieră¹⁸; c) motivele de refuz al reînnoirii sau de retragere a

¹⁷ Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

¹⁸ Regulamentul (CE) nr. 562/2006 (Codul frontierelor Schengen).

permisului de ședere în conformitate cu Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale.

Persoanele care au intrat pe teritoriul statelor membre în mod neregular, au rămas în mod neregular pe acesta sau au încercat să intre în mod neregular pe teritoriul statelor membre pe parcursul ultimilor cinci ani sunt, de asemenea, excluse. Printre persoanele care urmează să fie excluse de la relocare se numără și cele relocate deja de un alt stat membru în cadrul unui mecanism specific de relocare al Uniunii sau cu ocazia punerii în aplicare a inițiativelor de relocare existente ale Uniunii. Excluderea se aplică, de asemenea, resortisanților țărilor terțe și apatrizilor cărora un stat membru le-a refuzat relocarea în ultimii cinci ani.

Dispozițiile privind motivul opțional de excludere prevăd că statele membre pot refuza relocarea resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor cărora li se aplică *prima facie* unul dintre motivele de excludere menționate la articolul 6 alineatul (1) literele (a) sau (b).

Statele membre pot stabili modalități prealabile de consultare privind aplicarea motivelor de excludere.

– **Procedurile standard de relocare**

Prezenta propunere instituie proceduri comune standard care se bazează pe experiența și standardele în materie de relocare existente în statele membre, inclusiv pe procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a mecanismului de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016. Cadrul de relocare al Uniunii ar trebui să prevadă două tipuri de proceduri standard de relocare: o procedură **ordinară** sau o procedură **accelerată** de relocare. Pentru fiecare mecanism specific de relocare al Uniunii se va stabili care dintre aceste norme procedurale standard îi va fi aplicabilă.

(a) Procedura ordinară

Procedura ordinară reflectă standardele și practicile în materie de relocare utilizate în mod uzual în statele membre. În cadrul acestei proceduri, se stabilește statutul de refugiat în țara terță în urma unei evaluări complete și statele membre acordă, de preferință, statutul de refugiat sau de beneficiar de protecție subsidiară resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor relocați. Procedura ar trebui să se desfășoare cât mai rapid și în termen de opt luni din momentul în care statele membre au înregistrat resortisanții țărilor terțe sau apatrizii. Acest termen poate fi prelungit cu patru luni.

Procedura include etapele enumerate mai jos.

Statele membre **identifică** persoanele pentru care intenționează să efectueze procedura de relocare, fie la **sesizarea** UNHCR sau, atunci când este cazul, a [Agenției pentru Azil a Uniunii Europene] sau a organismelor internaționale relevante, fie din oficiu, fără o astfel de sesizare. În cazul în care identificarea se bazează pe o sesizare de la una dintre aceste entități, statele membre le pot solicita acestora o evaluare completă pentru a se stabili dacă resortisanții țărilor terțe sau apatrizii îndeplinesc cerințele pentru a face obiectul unui mecanism specific de relocare al Uniunii și dacă aceștia se încadrează într-una dintre

categoriile de vulnerabilitate prevăzute la articolul 5 litera (b) punctul (i). În cazul unei sesizări din partea UNHCR, statele membre pot, în plus, să solicite din partea UNHCR o evaluare completă pentru a se stabili dacă persoanele care fac obiectul sesizării îndeplinesc condițiile necesare pentru a beneficia de statutul de refugiat în sensul Convenției de la Geneva din 1951.

După **înregistrarea** resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor pentru care intenționează să efectueze procedura de relocare, statele membre vor **evalua** dacă aceste persoane îndeplinesc criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 5 și dacă acestora nu li se aplică vreun criteriu de excludere dintre cele prevăzute la articolul 6 alineatul (1).

În cazul unei **decizii pozitive**, statele membre acordă persoanelor care urmează să fie relocate statutul de refugiat sau statutul conferit prin protecție subsidiară. După ce persoana în cauză intră pe teritoriul unui stat membru, decizia de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară are aceleași efecte ca o decizie de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară menționată la articolele 13 și 19 din [Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale].

După luarea unei decizii pozitive, statele membre se vor oferi să ia toate măsurile necesare pentru plecarea resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor și, în vederea facilitării unei integrări rapide, fără probleme și eficiente în societatea-gazdă, vor oferi un program de orientare anterior plecării.

Toate datele cu caracter personal colectate în scopul procedurii de relocare ar trebui să fie stocate pentru o perioadă maximă de cinci ani de la data relocării. Această perioadă de stocare este considerată necesară pentru a permite statelor membre să excludă de la relocare resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care au fost relocați deja de către un stat membru sau cărora li s-a refuzat relocarea pe teritoriul unui stat membru în ultimii cinci ani, astfel cum se prevede în prezenta propunere.

După ce persoana cu privire la care s-a luat o decizie pozitivă de relocare intră pe teritoriul statelor membre, ar trebui să i se aplice dispozițiile privind conținutul protecției internaționale cuprinse în acquis-ul în materie de azil, inclusiv normele privind descurajarea deplasărilor secundare ale beneficiarilor de protecție internațională prevăzute în Regulamentul Dublin¹⁹ și în Directiva privind șederea pe termen lung, astfel cum a fost modificată prin Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale²⁰.

Relocarea ar trebui să reprezinte modalitatea preferată de protecție internațională pe teritoriul statelor membre și nu ar trebui să fie dublată de o procedură de azil. În consecință, nu ar urma să fie admisibile cererile de protecție internațională ale persoanelor relocate prin intermediul unei proceduri ordinare, pentru care s-a efectuat o evaluare completă a îndeplinirii condițiilor de a beneficia de statutul de refugiat și a eligibilității ca beneficiar de protecție subsidiară.

¹⁹ Articolul 34 alineatul (3) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin).

²⁰ Articolul 44 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale).

(b) Procedura accelerată

Procedura accelerată reflectă abordarea convenită în procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a mecanismului de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016. Aceasta se va aplica în cazul în care există motive umanitare specifice sau necesități urgente de protecție juridică ori fizică care justifică o admisie rapidă a resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor pe teritoriul statelor membre. O astfel de procedură ar trebui să se desfășoare cât mai rapid și în termen de patru luni de la momentul în care statele membre au înregistrat resortisanții țărilor terțe sau apatrizii. Acest termen poate fi prelungit cu două luni. Deși ar trebui utilizat același nivel al controalelor de securitate ca în cazul procedurii ordinare, evaluarea nevoilor de protecție internațională ale resortisanților țărilor terțe sau ale apatrizilor ar trebui să se limiteze la o evaluare a eligibilității acestora pentru a beneficia de protecție subsidiară, fără a se evalua dacă aceștia îndeplinesc criteriile pentru a li se acorda statutul de refugiat.

Spre deosebire de procedura ordinară, atunci când persoanele sunt relocate prin intermediul unei proceduri accelerate nu se efectuează o evaluare a îndeplinirii condițiilor de obținere a statutului de refugiat, prin urmare, acestor persoane ar trebui, la intrarea în statul membru de relocare, să li se permită să solicite protecție internațională. Statul membru în care a fost relocată persoana ar trebui să fie responsabil de examinarea unei astfel de cereri. Regulamentul privind procedurile de azil ar trebui să prevadă că statele membre nu aplică conceptele de primă țară de azil și de țară terță sigură atunci când examinează cererea²¹.

(c) Competențe delegate de a modifica procedurile standard

Ar trebui să se prevadă un anumit grad de flexibilitate în adaptarea procedurii standard pentru a ține cont de circumstanțele particulare ale unei țări terțe din care se preconizează să se efectueze relocarea în cadrul unui anumit mecanism specific de relocare al Uniunii. Prin intermediul unor acte delegate, în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 11, Comisia este autorizată să adauge elemente neesențiale la procedură, atunci când este necesar.

– Proceduri decizionale

Prezenta propunere stabilește un cadru menit să structureze modul în care Uniunea va pune în aplicare angajamentele în materie de relocare. Cu toate acestea, pentru a putea să reacționeze la schimbările care au loc în fluxurile de migrație și la evoluția circumstanțelor internaționale, cadrul în sine nu stabilește o serie de elemente variabile, și anume amploarea relocării și țările terțe sau regiunile specifice de unde se vor efectua relocările.

(a) Comitetul la nivel înalt privind relocarea

Va fi instituit Comitetul la nivel înalt privind relocarea, prezidat de Comisie, pentru a oferi orientări politice privind punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii.

Din comitet vor face parte reprezentanți ai Parlamentului European, ai Consiliului, ai Comisiei, ai Înalțului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și

²¹ Articolul 36 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind procedurile de azil).

ai statelor membre, precum și reprezentanți ai Islandei, Liechtensteinului, Norvegiei și Elveției în cazul în care aceste state își vor exprima intenția de a fi asociate la punerea în aplicare a cadrului anual de relocare al Uniunii. [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], UNHCR și OIM pot fi, de asemenea, invitați.

(b) Actul de punere în aplicare al Consiliului de instituire a unui plan anual de relocare al Uniunii

Consiliul este autorizat să instituie, printr-un act de punere în aplicare, pe baza unei propuneri a Comisiei, un plan anual de relocare al Uniunii pentru anul următor, în care stabilește numărul total maxim de persoane care urmează să fie relocate și numărul de persoane pe care urmează să le reloce fiecare stat membru din totalul menționat anterior. Planul anual ar trebui să prevadă, de asemenea, priorități geografice globale în materie de relocare. Atunci când adoptă astfel de acte, Consiliul ar trebui să țină seama pe deplin de discuțiile desfășurate în cadrul Comitetului la nivel înalt privind relocarea cu privire la punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii.

Având în vedere legătura importantă dintre numărul de persoane relocate în statele membre și bugetul Uniunii, Comisia va înainta propunerea de plan anual de relocare al Uniunii împreună cu propunerea de proiect de buget anual al Uniunii, luând în considerare consecințele financiare. Consiliul ar trebui să fie în măsură să reacționeze rapid și să adopte un act de punere în aplicare în termen de două luni. La prezenta propunere nu s-a anexat o fișă financiară legislativă întrucât implicațiile financiare ale regulamentului vor depinde de numărul total de persoane care urmează să fie relocate în fiecare an.

(c) Actul de punere în aplicare al Comisiei de instituire a unui mecanism specific de relocare al Uniunii

Comisia este autorizată să instituie în fiecare an unul sau mai multe mecanisme specifice de relocare ale Uniunii. Acest lucru ar trebui să aibă loc cât mai curând posibil după adoptarea de către Consiliu a planului de relocare al Uniunii și mecanismele ar trebui să fie compatibile cu acest plan, ținându-se seama și de discuțiile derulate în cadrul Comitetului la nivel înalt privind relocarea. Comisia poate adopta unul sau mai multe mecanisme specifice de relocare ale Uniunii în perioada acoperită de planul anual de relocare al Uniunii.

Pentru fiecare mecanism specific de relocare al Uniunii, Comisia va oferi o justificare detaliată, va indica numărul exact din totalul persoanelor care urmează să fie relocate și nivelul participării statelor membre, astfel cum se prevede în planul anual de relocare al Uniunii, precum și o descriere a grupului (grupurilor) vizat(e) de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi care urmează să fie relocați și va preciza zona geografică specifică, care va cuprinde una sau mai multe țări terțe, din care se va efectua relocarea. Alegerea priorităților geografice specifice de relocare se va face în conformitate cu articolul 4 din propunerea legislativă, ținându-se seama de planul anual de relocare și avându-se în vedere potențialul rol al relocării în cadrul unui angajament personalizat cu țările terțe pentru o mai bună gestionare a migrației, astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei din 7 iunie 2016 privind

*stabilirea unui nou cadru de parteneriat cu țările terțe bazat pe Agenda europeană privind migrația*²².

Se vor indica data lansării și durata fiecărui mecanism specific de relocare al Uniunii și ce procedură standard de relocare se va aplica în cadrul acestuia. Procedura ordinară ar trebui considerată regula generală, iar o procedura accelerată ar trebui utilizată numai atunci când se justifică din motive umanitare sau în cazul unor necesități urgente de protecție juridică sau fizică.

– **Cooperare**

Relocarea este o activitate de parteneriat, cooperarea între diferitele părți interesate fiind esențială, inclusiv cu țările terțe din care se efectuează relocarea. Pentru crearea de sinergii poate fi avută în vedere cooperarea cu alte țări terțe care efectuează relocări din aceleași regiuni ca statele membre. Dată fiind expertiza UNHCR în ceea ce privește facilitarea diferitelor forme de admitere a persoanelor care au nevoie de protecție internațională din țările terțe în care au fost strămutate în statele dispuse să le admită, UNHCR va continua să joace un rol important în relocare în temeiul prezentei propuneri.

În conformitate cu [noul Regulament privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] poate ajuta statele membre prin coordonarea cooperării tehnice dintre acestea, acordarea de asistență în punerea în aplicare a mecanismelor specifice de relocare ale Uniunii și facilitarea utilizării în comun a infrastructurii.

Statele membre pot solicita asistență și din partea altor parteneri, precum Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) sau organizațiile societății civile, pentru a pune în aplicare aranjamente de ordin practic, în special pentru derularea programelor de orientare anterioare plecării, pentru efectuarea controalelor medicale în urma cărora se stabilește dacă persoanele sunt apte pentru călătorie, pentru organizarea călătoriei și a altor aranjamente de ordin practic.

– **Statele asociate**

Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția sunt invitate să se asocieze la punerea în aplicare a planurilor anuale de relocare ale Uniunii. În cazul în care aceste state își vor exprima intenția de asociere, reprezentanții acestora vor fi invitați să asiste la reuniunile Comitetului la nivel înalt privind relocarea. Elementele de bază ale prezentului regulament, în special cele legate de procedura de relocare și de drepturile și obligațiile persoanelor relocate, sunt luate în considerare în mod corespunzător în cadrul acestor asocieri.

– **Sprijin financiar**

Statele membre care participă la Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare (FAMI) vor avea dreptul la o sumă forfetară de 10 000 EUR din bugetul Uniunii pentru fiecare persoană relocată, indiferent dacă s-a urmat o procedură ordinară sau o procedură

²²

COM(2016) 385 final.

accelerată. Statele membre beneficiază de aceste fonduri numai în cazul în care relocarea se efectuează prin intermediul cadrului de relocare al Uniunii. Relocările care au loc în temeiul mecanismelor naționale de relocare și în afara cadrului instituit prin prezenta propunere nu vor primi sprijin financiar de la bugetul Uniunii.

– **Evaluare și revizuire**

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentului regulament, în timp util pentru revizuirea acestuia. Calendarul revizuirii prezentei propuneri legislative ar trebui să fie aliniat cu cel al Regulamentului (UE) nr. 516/2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, având în vedere legăturile strânse dintre cele două acte legislative.

Informațiile furnizate Agenției pentru Azil a Uniunii Europene de către statele membre privind numărul resortisanților țărilor terțe efectiv relocați săptămânal sunt incluse în procesul de evaluare.

Propunere de

REGULAMENT AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**de instituire a cadrului de relocare al Uniunii și de modificare a Regulamentului (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 78 alineatul (2) literele (d) și (g),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European²³,

având în vedere avizul Comitetului Regiunilor²⁴,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

- (1) În Concluziile Consiliului Justiție și Afaceri Interne din 10 octombrie 2014 s-a reiterat că „ținând seama de eforturile întreprinse de statele membre afectate de fluxurile migratorii, toate statele membre trebuie să își aducă contribuția la [relocare] într-un mod echitabil și echilibrat”²⁵.
- (2) În comunicarea sa referitoare la Agenda europeană privind migrația²⁶ din 13 mai 2015, Comisia a recunoscut nevoia unei abordări comune privind acordarea de protecție persoanelor strămutate care au nevoie de protecție prin relocare.
- (3) La 8 iunie 2015, Comisia a transmis statelor membre o recomandare privind un mecanism european de relocare²⁷, bazat pe o cheie de repartizare echitabilă. Aceasta a fost urmată de Concluziile reprezentanților guvernelor statelor membre, reuniți în cadrul Consiliului la 20 iulie 2015, privind relocarea, prin sisteme multilaterale și naționale, a unui număr de 22 504 persoane care au în mod clar nevoie de protecție internațională²⁸. Locurile de relocare au fost repartizate între statele membre și statele asociate la sistemul Dublin în conformitate cu angajamentele asumate în anexa la Concluzii.
- (4) La 15 decembrie 2015, Comisia a adresat statelor membre și statelor asociate o recomandare privind un sistem de admisie umanitară pe bază de voluntariat gestionat

²³ JO C , , p. .

²⁴ JO C , , p. .

²⁵ Concluziile Consiliului privind „Adoptarea de măsuri pentru o mai bună gestionare a fluxurilor migratorii”, reuniunea Consiliului Justiție și Afaceri Interne, 10 octombrie 2014.

²⁶ COM(2015) 240 final.

²⁷ COM(2015) 3560 final.

²⁸ 11097/15.

împreună cu Turcia²⁹ prin care le recomandă statelor participante să admită persoane strămutate în urma conflictului din Siria care au nevoie de protecție internațională. În conformitate cu Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016, un sistem de admisie umanitară pe bază de voluntariat se va activa după ce traversările neregulate dinspre Turcia în UE vor înceta sau vor fi cel puțin reduse în mod semnificativ și durabil. Statele membre vor contribui la acest sistem pe bază de voluntariat.

- (5) În conformitate cu Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016, toți migranții care trec în mod neregular din Turcia în insulele grecești, începând cu 20 martie 2016, urmează să fie returnați în Turcia. Pentru fiecare sirian returnat în Turcia din insulele grecești, un alt sirian va fi relocalizat din Turcia în Uniune, ținându-se seama de criteriile de vulnerabilitate ale Organizației Națiunilor Unite. În mai 2016, statele membre și statele asociate la sistemul Dublin au ajuns la o înțelegere comună cu Turcia privind procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a acestui sistem de relocalizare.
- (6) La 6 aprilie 2016, Comisia a adoptat o comunicare intitulată „Posibilități de reformare a sistemului european comun de azil și de îmbunătățire a căilor legale de migrație”³⁰ în care a anunțat că va înainta o propunere privind un sistem structurat de relocalizare care să încadreze politica de relocalizare a Uniunii și să ofere o abordare comună în vederea asigurării unor modalități sigure și legale de sosire în Uniune a persoanelor care au nevoie de protecție internațională.
- (7) La 12 aprilie 2016, Parlamentul European a adoptat o rezoluție referitoare la situația din Mediterana și la necesitatea unei abordări globale a migrației de către UE³¹, în care a subliniat necesitatea unui program de relocalizare permanent al Uniunii, care să relice un număr semnificativ de refugiați, având în vedere numărul total al refugiaților care caută protecție în Uniune.
- (8) Pe baza inițiativelor existente, ar trebui instituit un cadru de relocalizare stabil și fiabil al Uniunii pentru relocalizarea persoanelor care au nevoie de protecție internațională, care să fie pus în aplicare în conformitate cu planurile anuale de relocalizare ale Uniunii și cu mecanismele specifice de relocalizare ale Uniunii și care să asigure în mod efectiv respectarea angajamentelor concrete ale statelor membre.
- (9) Un astfel de cadru reprezintă o parte necesară a unei politici de migrație bine gestionate, menit să reducă divergențele dintre practicile și procedurile naționale de relocalizare, să ofere resortisanților țărilor terțe și apatrizilor care au nevoie de protecție internațională o cale legală și sigură de sosire pe teritoriul statelor membre, să contribuie la reducerea riscului unui aflus considerabil și neregular de resortisanți ai țărilor terțe și de apatrizi pe teritoriul statelor membre, reducând astfel presiunea reprezentată de sosirile spontane asupra sistemelor de azil ale statelor membre, să constituie o expresie a solidarității cu țările din regiunile în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională, atenuând presiunea exercitată asupra țărilor respective, să contribuie la îndeplinirea obiectivelor de politică externă ale Uniunii prin creșterea puterii de influență a Uniunii asupra țărilor terțe și să contribuie în mod efectiv la inițiativele mondiale în materie de relocalizare, utilizând o singură voce pentru a exprima opinia Uniunii în forurile internaționale și în relația cu țările terțe.

²⁹ C(2015) 9490.

³⁰ COM(2016) 197 final.

³¹ 2015/2095 (INI).

- (10) Pentru a contribui la reducerea riscului ca un aflux considerabil și neregulamentar de resortisanți ai țărilor terțe și de apatrizi să ajungă pe teritoriul statelor membre, pentru a da dovadă de solidaritate cu țările din regiuni în care sau în interiorul cărora au fost strămutate un număr mare de persoane care au nevoie de protecție internațională, ajutând la atenuarea presiunii exercitate asupra țărilor respective, și pentru a contribui la realizarea obiectivelor de politică externă ale Uniunii, alegerea regiunilor sau a țărilor terțe din care urmează să se efectueze relocarea ar trebui să corespundă unui angajament personalizat cu țările terțe pentru o mai bună gestionare a migrației, astfel cum se prevede în Comunicarea Comisiei din 7 iunie 2016 privind stabilirea unui nou cadru de parteneriat cu țările terțe bazat pe Agenda europeană privind migrația³².
- (11) Pentru a reduce divergențele dintre practicile și procedurile naționale de relocare, ar trebui instituite proceduri standard comune, criterii comune de eligibilitate și motive de excludere pentru selecție, precum și un statut comun de protecție care urmează a fi acordat persoanelor relocate.
- (12) Procedurile comune standard ar trebui să se bazeze pe experiența și standardele în materie de relocare existente în statele membre, în special pe procedurile standard de operare care guvernează punerea în aplicare a mecanismului de relocare cu Turcia instituit prin Declarația UE-Turcia din 18 martie 2016. Cadrul de relocare al Uniunii ar trebui să prevadă posibilitatea utilizării a două tipuri de proceduri standard de relocare.
- (13) Ambele tipuri de proceduri constau în următoarele etape: identificare, înregistrare, evaluare și luarea deciziei.
- (14) Ar trebui instituită o procedură ordinară care să permită o evaluare completă a nevoilor de protecție internațională ale resortisanților țărilor terțe sau ale apatrizilor.
- (15) Ar trebui instituită o procedură accelerată cu același nivel al controalelor de securitate ca în cazul procedurii ordinare. Cu toate acestea, în cazul procedurii accelerate, evaluarea nevoilor de protecție internațională ale resortisanților țărilor terțe sau ale apatrizilor ar trebui să se limiteze la o evaluare a eligibilității acestora pentru a beneficia de protecție subsidiară, fără a se evalua dacă aceștia îndeplinesc criteriile pentru a li se acorda statutul de refugiat.
- (16) Procedura de relocare ar trebui să se încheie cât mai curând posibil, pentru a descuraja persoanele care au nevoie de protecție internațională să utilizeze căi neregulate de intrare în Uniunea Europeană pentru a solicita protecție. În același timp, procedura ar trebui să asigure că statele membre dispun de suficient timp pentru a efectua o examinare adecvată și completă a fiecărui caz în parte. Termenele ar trebui să permită derularea diverselor tipuri de evaluare prevăzute pentru procedura ordinară și cea accelerată.
- (17) Toate datele cu caracter personal colectate în scopul procedurii de relocare ar trebui să fie stocate pentru o perioadă maximă de cinci ani de la data relocării. Având în vedere că resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care au fost relocați deja de către un stat membru sau căroră în ultimii cinci ani li s-a refuzat relocarea pe teritoriul unui stat membru ar trebui să fie excluși de la relocarea în alt stat membru, această perioadă ar trebui considerată necesară pentru stocarea datelor cu caracter personal, inclusiv a amprentelor digitale și a imaginilor faciale.

³²

COM(2016) 377 final.

- (18) Ar trebui să se aleagă o procedură de relocare pentru fiecare mecanism specific de relocare al Uniunii. O procedură accelerată ar putea fi justificată din motive umanitare sau în cazul unor necesități urgente de protecție juridică sau fizică.
- (19) Nu există un drept subiectiv la relocare.
- (20) Pentru a permite completarea normelor care reglementează procedura ce urmează a fi aplicată în cadrul mecanismelor specifice de relocare ale Uniunii, competența de a adopta acte în conformitate cu articolul 290 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ar trebui să fie delegată Comisiei în vederea adaptării procedurii la circumstanțele din țara terță din care se efectuează relocarea, cum ar fi determinarea rolului respectivei țări terțe în cadrul procedurii. Este deosebit de important ca, în cursul lucrărilor sale pregătitoare, Comisia să organizeze consultări adecvate, inclusiv la nivel de experți, și ca respectivele consultări să se desfășoare în conformitate cu principiile stabilite în Acordul interinstituțional privind o mai bună legislație din 13 aprilie 2016³³. În special, pentru a asigura participarea echitabilă la pregătirea actelor delegate, Parlamentul European și Consiliul primesc toate documentele în același timp cu experții din statele membre, iar experții acestor instituții au acces sistematic la reuniunile grupurilor de experți ale Comisiei care se referă la pregătirea actelor delegate.
- (21) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii, ar trebui conferite Consiliului competențe de executare pentru instituirea planului anual de relocare al Uniunii, în care să se stabilească numărul total maxim de persoane care urmează să fie relocate, detaliile cu privire la participarea statelor membre la plan și contribuțiile fiecărui stat față de numărul total de persoane care urmează să fie relocate, precum și prioritățile geografice globale.
- (22) Aceste competențe ar trebui să fie exercitate la propunerea Comisiei privind numărul total maxim de persoane care urmează să fie relocate și prioritățile geografice globale. Comisia ar trebui să înainteze propunerea în același timp cu propunerea de proiect de buget anual al Uniunii. Consiliul ar trebui să adopte propunerea în termen de două luni. Comisia și Consiliul ar trebui să țină seama de discuțiile derulate în cadrul Comitetului la nivel înalt privind relocarea.
- (23) În vederea asigurării unor condiții uniforme de punere în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii, Comisia ar trebui să fie împuternicită să instituie mecanisme specifice de relocare ale Uniunii, în care să stabilească numărul exact din totalul persoanelor care urmează să fie relocate și participarea fiecărui stat membru, în conformitate cu planul anual de relocare al Uniunii. Aceste competențe ar trebui să fie exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie³⁴. Pentru instituirea de mecanisme specifice de relocare ale Uniunii ar trebui utilizată procedura de examinare, având în vedere faptul că aceste mecanisme au implicații majore. Comisia ar trebui să vizeze instituirea de mecanisme specifice de relocare ale Uniunii cât mai curând posibil după adoptarea planului anual de relocare al Uniunii și ori de câte ori este necesar în cursul perioadei care face obiectul planului anual de relocare al Uniunii. Comisia ar trebui să țină seama de discuțiile derulate în cadrul Comitetului la nivel înalt privind relocarea.

³³ JO L123, 12.5.2016, p. 1.

³⁴ JO L 55, 28.2.2011, p. 13.

- (24) Fiecare mecanism specific de relocare al Uniunii ar trebui să stabilească care dintre normele procedurale standard se va aplica în cadrul punerii sale în aplicare. În plus, ar trebui stabilite acorduri de cooperare locală, acolo unde și dacă este oportun să se faciliteze punerea în aplicare a mecanismelor.
- (25) Persoanelor relocate ar trebui să li se acorde protecție internațională. Prin urmare, de la sosirea persoanelor relocate pe teritoriul statelor membre ar trebui să se aplice dispozițiile privind conținutul protecției internaționale cuprinse în acquis-ul în materie de azil, inclusiv normele prin care se descurajează deplasările secundare ale beneficiarilor de protecție internațională.
- (26) În conformitate cu propunerea Comisiei de Regulament de stabilire a criteriilor și mecanismelor de determinare a statului membru responsabil de examinarea unei cereri de protecție internațională prezentate într-unul dintre statele membre de către un resortisant al unei țări terțe sau de către un apatrid (reformare)³⁵, pentru a se reflecta pe deplin eforturile depuse de fiecare stat membru, numărul de persoane efectiv relocate într-un stat membru ar trebui să fie adăugat la numărul cererilor de protecție internațională în scopul calculării mecanismului de repartizare corectiv propus de Comisie.
- (27) Dată fiind expertiza UNHCR în ceea ce privește facilitarea diferitelor forme de admisie a persoanelor care au nevoie de protecție internațională din țările terțe în care au fost strămutate în statele membre dispuse să le admită, UNHCR ar trebui să continue să joace un rol important în eforturile de relocare depuse în temeiul cadrului de relocare al Uniunii. Pe lângă UNHCR, alți actori internaționali, precum Organizația Internațională pentru Migrație (OIM), ar trebui să fie invitați să asiste statele membre în punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii.
- (28) [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] ar trebui să asiste statele membre în punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii, în conformitate cu mandatul său.
- (29) Ar trebui instituit Comitetul la nivel înalt privind relocarea pentru a permite consultări ample cu toate părțile interesate cu privire la punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii.
- (30) Eforturile de relocare depuse de statele membre în temeiul prezentului regulament ar trebui să fie sprijinite printr-o finanțare corespunzătoare din bugetul Uniunii. Pentru a permite o funcționare adecvată și durabilă a mecanismelor de relocare, sunt necesare modificări ale Regulamentului (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului³⁶.
- (31) Prezentul regulament nu aduce atingere posibilității statelor membre de a adopta sau de a pune în aplicare mecanisme naționale de relocare care nu pun în pericol atingerea obiectivelor Uniunii din prezentul regulament, de exemplu, în situația în care statele membre contribuie cu un număr suplimentar de locuri de relocare la mecanismele specifice de relocare ale Uniunii instituite în temeiul prezentului regulament, depășindu-și contribuția la numărul maxim de persoane care urmează să fie relocate în temeiul planului anual de relocare al Uniunii.

³⁵ COM(2016) 270 final.

³⁶ Regulamentul (UE) nr. 516/2014 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 aprilie 2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare, de modificare a Deciziei 2008/381/CE a Consiliului și de abrogare a Deciziilor nr. 573/2007/CE și nr. 575/2007/CE ale Parlamentului European și ale Consiliului și a Deciziei 2007/435/CE a Consiliului (JO L 150, 20.5.2014, p. 168).

- (32) Ar trebui să se asigure complementaritatea cu alte inițiative de relocare și de admisie umanitară în curs de derulare în cadrul Uniunii.
- (33) Prezentul regulament respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și ar trebui, prin urmare, să fie aplicat în conformitate cu aceste drepturi și principii, inclusiv în ceea ce privește drepturile copilului, dreptul la respectarea vieții de familie, precum și principiul general al nediscriminării.
- (34) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal de către autoritățile statelor membre în cadrul prezentului regulament ar trebui să se efectueze în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor).
- (35) Orice prelucrare a datelor cu caracter personal de către [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] în cadrul prezentului regulament ar trebui să se efectueze în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului³⁷, precum și cu [Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil a Uniunii Europene)³⁸] și să respecte principiile necesității și proporționalității.
- (36) Aplicarea prezentului regulament ar trebui să fie revizuită în același timp cu revizuirea Regulamentul (UE) nr. 516/2014 de instituire a Fondului pentru azil, migrație și integrare.
- (37) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, aceste state membre și-au notificat dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.]
- SAU
- (37) [În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, aceste state membre nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu au obligații în temeiul acestuia și nu fac obiectul aplicării sale.]
- SAU
- (37) [În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.]

³⁷ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

³⁸ JO L [...], [...], p. [...].

- (37a) În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Irlanda și-a notificat (, prin scrisoarea din...,) dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.]

SAU

- (37) [În conformitate cu articolul 3 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, Regatul Unit și-a notificat (, prin scrisoarea din...,) dorința de a participa la adoptarea și la aplicarea prezentului regulament.
- (37a) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Irlanda nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale.]
- (38) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul (nr. 22) privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentului regulament, nu are revin obligații în temeiul acestuia și nu face obiectul aplicării sale,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Obiect

Prezentul regulament instituie un cadru de relocare al Uniunii pentru admisia resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor pe teritoriul statelor membre pentru a li se oferi protecție internațională.

Articolul 2

Relocare

În scopul prezentului regulament, „relocare” înseamnă admisia resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor care au nevoie de protecție internațională, dintr-o țară terță în care sau în interiorul căreia au fost strămutați, pe teritoriul statelor membre, pentru a li se acorda protecție internațională.

Articolul 3

Cadrul de relocare al Uniunii

Se instituie un cadru de relocare al Uniunii.

Acesta stabilește normele privind relocarea resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor pe teritoriul statelor membre.

Cadrul de relocare al Uniunii:

- (a) prevede sosirea legală și în condiții de siguranță a resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor care au nevoie de protecție internațională pe teritoriul statelor membre;

- (b) contribuie la reducerea riscului ca un aflux considerabil și neregular de resortisanți ai țărilor terțe și de apatrizi care au nevoie de protecție internațională să ajungă pe teritoriul statelor membre;
- (c) contribuie la inițiativele internaționale în materie de relocare.

Articolul 4

Regiuni sau țări terțe din care urmează să se efectueze relocarea

Pentru a stabili regiunile sau țările terțe din care se efectuează relocarea prin intermediul cadrului de relocare al Uniunii, în conformitate cu actele de punere în aplicare menționate la articolele 7 și 8, se iau în considerare următoarele elemente:

- (a) numărul de persoane care au nevoie de protecție internațională strămutate într-o țară terță sau în interiorul unei țări terțe și orice deplasare ulterioară a acestor persoane către teritoriul statelor membre;
- (b) complementaritatea cu asistența financiară și tehnică acordată țărilor terțe în care sau în interiorul cărora au fost strămutate persoanele care au nevoie de protecție internațională;
- (c) relațiile globale ale Uniunii cu țara terță sau țările terțe din care se efectuează relocarea și cu țările terțe în general;
- (d) cooperarea efectivă a unei țări terțe cu Uniunea în domeniul migrației și azilului, inclusiv:
 - (i) reducerea numărului de resortisanți ai țărilor terțe și de apatrizi care trec în mod neregular frontiera pe teritoriul statelor membre provenind din țara terță respectivă;
 - (ii) crearea de condiții pentru utilizarea conceptelor de primă țară de azil și de țară terță sigură pentru returnarea solicitanților de azil care au trecut în mod neregular frontiera pe teritoriul statelor membre provenind din țara terță în cauză sau având o legătură cu aceasta;
 - (iii) creșterea capacității de primire și protejarea persoanelor care au nevoie de protecție internațională și care locuiesc în țara respectivă, inclusiv prin dezvoltarea unui sistem de azil eficace sau
 - (iv) creșterea ratei de readmisie a resortisanților țărilor terțe și a apatrizilor aflați în situație de ședere neregulară pe teritoriul statelor membre, cum ar fi prin încheierea și punerea în aplicare eficace a unor acorduri de readmisie;
- (e) amploarea și conținutul angajamentelor în materie de relocare asumate de țările terțe.

Articolul 5

Criterii de eligibilitate

Următorii resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi sunt eligibili pentru mecanismele specifice de relocare ale Uniunii instituite în conformitate cu articolul 8:

- (a) (i) resortisanții țărilor terțe care, ca urmare a unei temeri de persecuție bine fondate din motive de rasă, religie, naționalitate sau cetățenie, opinii politice sau apartenență la un anumit grup social, se află în afara țării de cetățenie sau a unei părți din acea țară în care își aveau reședința obișnuită în trecut și care nu pot sau, din cauza acestei temeri, nu doresc să solicite protecția respectivei țări sau apatrizii care, aflându-se

din motivele menționate anterior în afara țării în care își aveau reședința obișnuită sau a unei părți din acea țară, nu pot sau, din cauza acestei temeri, nu doresc să se întoarcă sau să locuiască în respectiva țară sau, dacă nu sunt îndeplinite aceste condiții,

(ii) resortisanții țărilor terțe care se află în afara țării de cetățenie sau a părții din această țară în care își aveau reședința obișnuită în trecut sau apatrizii care se află în afara țării în care își aveau reședința obișnuită anterioară sau a părții din această țară în care își avuseseră reședința obișnuită și în privința cărora există motive întemeiate de a crede că, dacă ar fi returnați în țara de origine sau ar rămâne în țara în care își aveau reședința obișnuită, ar fi supuși unui risc real de a suferi vătămări grave și care nu pot sau, din cauza acestui risc, nu doresc să solicite protecția respectivei țări;

(b) resortisanții țărilor terțe și apatrizii care se încadrează în cel puțin una dintre categoriile următoare:

(i) persoane vulnerabile:

- femei și fete aflate într-o situație de risc;
- copii și adolescenți aflați într-o situație de risc, inclusiv copiii neînsoțiți,
- persoane care au supraviețuit violențelor și/sau torturii, inclusiv pe criterii de gen,
- persoane care au nevoie de protecție juridică și/sau fizică
- persoane cu nevoi medicale sau cu handicap sau
- persoanele cu vulnerabilitate socioeconomică;

(ii) membri de familie ai resortisanților țărilor terțe, ai apatrizilor sau ai cetățenilor Uniunii aflați în situație de ședere legală într-un stat membru:

- soții sau partenerii necăsătoriți dintr-o relație stabilă, dacă legislația sau practica statului membru în cauză tratează în mod comparabil cuplurile necăsătorite și cele căsătorite în cadrul legislației sale privind resortisanții țărilor terțe sau apatrizii;
- copiii minori ai cuplurilor menționate la prima liniuță ori ai resortisanților țărilor terțe sau ai apatrizilor care urmează să fie relocați, cu condiția să nu fie căsătoriți, indiferent dacă sunt născuți în cadrul sau în afara căsătoriei sau adoptați în conformitate cu prevederile legislației interne;
- tatăl, mama sau un alt adult responsabil de minorul necăsătorit care urmează să fie relocat, fie în temeiul legii, fie în temeiul practicii statului membru în cauză, în cazul în care adultul este prezent;
- fratele (frații) sau sora (surorile) resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care urmează să fie relocați;
- resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care urmează să fie relocați și care depind de copilul lor sau de părintele lor pentru asistență ca urmare a stării de graviditate, a unui copil nou-născut, a unei boli grave, a unui handicap grav sau a bătrâneții, cu condiția ca legăturile de familie să fi existat în țara de origine, copilul sau părintele să fie în măsură să aibă grijă de persoana dependentă și persoanele în cauză să își fi exprimat dorința în acest sens în scris;

(c) resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care nu intră în domeniul de aplicare al articolului 1D din Convenția de la Geneva din 1951 privind protecția sau asistența

acordată de un organism sau de o instituție a Organizației Națiunilor Unite, alta decât Înalțul Comisariat al Organizației Națiunilor Unite pentru Refugiați („UNHCR”);

- (d) resortisanții țărilor terțe sau apatrizii care nu au fost recunoscuți de autoritățile competente ale țării în care se află sau în care și-au stabilit reședința ca având drepturile și obligațiile aferente deținerii cetățeniei respectivei țări sau drepturi și obligații echivalente acestora.

Statele membre se asigură că unitatea familiei poate fi menținută între persoanele menționate la litera (b) punctul (ii).

Articolul 6

Motive de excludere

1. Următorii resortisanți ai țărilor terțe sau apatrizi sunt excluși din mecanismele specifice de relocare ale Uniunii instituite în conformitate cu articolul 8:

- (a) persoane în privința cărora există motive rezonabile să se creadă că:
- (i) au comis o infracțiune împotriva păcii, o crimă de război sau o crimă împotriva umanității în sensul instrumentelor internaționale elaborate pentru a prevedea dispoziții privind astfel de infracțiuni;
 - (ii) au comis o infracțiune gravă;
 - (iii) s-au făcut vinovate de acte contrare scopurilor și principiilor Organizației Națiunilor Unite prevăzute în preambulul Cartei Organizației Națiunilor Unite și la articolele 1 și 2 din aceasta;
- (b) persoane în privința cărora există motive rezonabile să se considere că reprezintă un pericol pentru comunitatea, ordinea publică, securitatea, sănătatea publică sau relațiile internaționale ale statului membru care examinează dosarul de relocare, inclusiv în cazul în care un al doilea stat membru a solicitat statului membru care examinează dosarul de relocare să îl consulte pe durata examinării în legătură cu anumiți resortisanți ai țărilor terțe sau anumiți apatrizi ori anumite categorii de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi și acest al doilea stat membru a obiectat cu privire la relocarea lor din aceste motive;
- (c) persoanele în legătură cu care s-a emis o alertă în Sistemul de informații Schengen sau în baza de date națională a unui stat membru în scopul de a i se refuza intrarea;
- (d) persoanele care au rămas pe teritoriul statelor membre în mod neregulamentar, au intrat în mod neregulamentar pe acesta sau au încercat să intre în mod neregulamentar pe teritoriul statelor membre pe parcursul ultimilor cinci ani;
- (e) persoanele care au fost deja relocate de un alt stat membru prin punerea în aplicare a prezentului regulament, a concluziilor 11097/15 din 20 iulie 2015 ale reprezentanților guvernelor statelor membre reuniți în cadrul Consiliului, a Declarației UE-Turcia din 18 martie 2016, a Recomandării C(2015) 9490 a Comisiei din 15 decembrie 2015 sau a unui mecanism național de relocare și
- (f) persoanele pe care statele membre au refuzat să le reloce în cursul ultimilor cinci ani, în conformitate cu prezentul alineat.

Litera (a) a prezentului alineat se aplică persoanelor care instigă sau participă în orice fel la infracțiunile sau actele prevăzute de respectivul alineat.

2. Resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pot fi excluși din mecanismele specifice de relocare ale Uniunii instituite în conformitate cu articolul 8 în cazul în care se aplică *prima facie* unul dintre motivele de excludere menționate la alineatul (1) literele (a) sau (b).

Articolul 7

Planul anual de relocare al Uniunii

1. Pe baza unei propuneri a Comisiei, Consiliul adoptă un plan anual de relocare al Uniunii în anul anterior celui în care acesta urmează să fie pus în aplicare.
2. Planul anual de relocare al Uniunii include:
 - (a) numărul total maxim de persoane care urmează să fie relocate;
 - (b) detalii cu privire la participarea statelor membre în cadrul planului anual de relocare al Uniunii și contribuțiile acestora la numărul total de persoane care urmează să fie relocate;
 - (c) prioritățile geografice globale.

Articolul 8

Mecanismele specifice de relocare ale Uniunii

1. Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care instituie mecanisme specifice de relocare ale Uniunii în conformitate cu planul de relocare al Uniunii adoptat în temeiul articolului 7. Actele de punere în aplicare respective sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 15 alineatul (2).
2. Un mecanism specific de relocare al Uniunii include cel puțin:
 - (a) o justificare detaliată a mecanismului specific de relocare al Uniunii;
 - (b) numărul exact de persoane care urmează să fie relocate din numărul total maxim, astfel cum figurează în planul anual de relocare al Uniunii prevăzut la articolul 7 alineatul (2) litera (a), precum și detalii cu privire la participarea statelor membre la mecanismul specific de relocare al Uniunii;
 - (c) precizarea regiunilor sau a țărilor terțe din care urmează să se efectueze relocarea, astfel cum se menționează la articolul 4;
 - (d) în cazul în care este necesar, acorduri de coordonare locală și acorduri de cooperare practică între statele membre, susținute de [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] în conformitate cu articolul 12 alineatul (3), cu țările terțe și UNHCR sau alți parteneri;
 - (e) o descriere a grupului sau grupurilor specifice de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi cărora li se aplică mecanismul specific de relocare al Uniunii;
 - (f) dacă se aplică procedura ordinară prevăzută la articolul 10 sau procedura accelerată prevăzută la articolul 11, precizându-se, după caz, modul în care se efectuează identificarea și evaluarea resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor și termenul pentru luarea deciziilor privind relocarea;
 - (g) data la care mecanismul specific de relocare al Uniunii intră în vigoare și durata acestuia.

Articolul 9
Consimțământ

Procedurile de relocare prevăzute la articolele 10 și 11 se aplică resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor care și-au dat consimțământul pentru a fi relocați și nu și-au retras ulterior consimțământul, inclusiv prin refuzarea relocării într-un anumit stat membru.

Articolul 10
Procedura ordinară

1. Atunci când pun în aplicare un mecanism specific de relocare al Uniunii, statele membre identifică resortisanții țărilor terțe sau apatrizii și evaluează dacă aceștia intră în domeniul de aplicare al unui mecanism specific de relocare al Uniunii.

Statele membre pot acorda prioritate, printre altele, resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor:

- (a) care au legături de familie cu resortisanții țărilor terțe, cu apatrizi sau cu cetățeni ai Uniunii aflați în situație de ședere legală într-un stat membru;
 - (b) care au legături sociale sau culturale ori alte caracteristici care pot facilita integrarea în statul membru participant, cu condiția ca acest lucru să nu reprezinte o discriminare bazată pe motive precum sexul, rasa, culoarea, originea etnică sau socială, caracteristicile genetice, limba, religia sau convingerile, opiniile politice sau de orice altă natură, apartenența la o minoritate națională, proprietate, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală, fără a aduce atingere diferențelor de tratament necesare în vederea evaluării menționate la primul paragraf;
 - (c) care au nevoi speciale de protecție sau prezintă vulnerabilități.
2. După identificarea resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor, statele membre înregistrează următoarele informații ale persoanelor pentru care intenționează să efectueze procedura de relocare:
 - (a) numele, data nașterii, sexul, cetățenia și alte date personale,
 - (b) amprentele digitale ale tuturor degetelor și o imagine facială a fiecărui resortisant al unei țări terțe sau apatrid în vârstă de cel puțin șase ani;
 - (c) tipul și numărul oricărui document de identitate sau de călătorie al resortisantului țării terțe și
 - (d) data înregistrării, locul în care este efectuată înregistrarea și autoritatea care a efectuat înregistrarea.

Date suplimentare necesare pentru punerea în aplicare a alineatelor (3) și (4) pot fi colectate, de asemenea, la momentul înregistrării.

3. Statele membre evaluează dacă resortisanții țărilor terțe sau apatrizii menționați la alineatul (2) îndeplinesc criteriile de eligibilitate prevăzute la articolul 5 și dacă aceștia nu sunt excluși în conformitate cu articolul 6 alineatul (1).

Statele membre efectuează această evaluare pe baza documentelor doveditoare, inclusiv, după caz, a informațiilor de la UNHCR cu privire la îndeplinirea de către resortisanții țărilor terțe sau de către apatrizi a condițiilor necesare pentru a beneficia de statutul de refugiat sau pe baza unui interviu personal sau a unei combinații a celor două metode.

4. Statele membre iau o decizie cu privire la relocarea resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor pe baza evaluării menționate la alineatul (3), cât mai curând posibil, dar nu mai târziu de opt luni de la înregistrarea acestora. Statele membre pot prelungi termenul de opt luni cu o perioadă de maximum patru luni, în cazul în care se întâmpină probleme complexe de fapt sau de drept.

5. Statele membre stochează datele menționate la alineatele (2) - (4) pentru o perioadă de cinci ani de la data relocării.

La expirarea acestei perioade, statele membre șterg datele. Statele membre șterg datele legate de o persoană care a dobândit cetățenia oricărui stat membru înainte de expirarea perioadei respective, de îndată ce statul membru ia cunoștință de faptul că persoana în cauză a dobândit cetățenia respectivă.

6. În cazul în care se ia o decizie negativă, persoana în cauză nu este relocată.

7. În cazul în care se ia o decizie pozitivă, statul membru:

(a) acordă statutul de refugiat, în cazul în care resortisantul țării terțe sau apatridul în cauză îndeplinește condițiile pentru a beneficia de statutul de refugiat, sau statutul conferit prin protecție subsidiară, în cazul în care resortisantul țării terțe sau apatridul respectiv este eligibil pentru a beneficia de protecție subsidiară. Statul membru informează resortisantul țării terțe sau apatridul în cauză cu privire la decizia respectivă. După ce persoana în cauză intră pe teritoriul unui stat membru, decizia de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară are același efect ca o decizie de acordare a statutului de refugiat sau a statutului conferit prin protecție subsidiară menționată la articolele 13 și 19 din Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX [Regulamentul privind condițiile de obținere a protecției internaționale];

(b) se oferă să organizeze călătoria, inclusiv controalele medicale pentru a se stabili dacă persoana este aptă pentru călătorie și asigură transferul gratuit către propriul teritoriu, inclusiv, dacă este cazul, facilitarea procedurilor de ieșire din țara terță din care resortisantul țării terțe sau apatridul este admis;

(c) oferă resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor un program de orientare anterior plecării, care poate include informații cu privire la drepturile și obligațiile acestora, cursuri de limbă și informații cu privire la organizarea socială, culturală și politică a statului membru.

8. În scopul punerii în aplicare a procedurii ordinare, înainte de identificarea resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor, statele membre pot solicita UNHCR sau după caz, [Agenției pentru Azil a Uniunii Europene] sau organismelor internaționale relevante să le transmită cazurile de resortisanți ai țărilor terțe sau de apatrizi în legătură cu care aceste entități au evaluat pe deplin:

(a) dacă aceștia intră în domeniul de aplicare al mecanismului specific de relocare al Uniunii și

(b) dacă aceștia se încadrează într-una din categoriile de vulnerabilitate stabilite la articolul 5 litera (b) punctul (i).

De asemenea, statele membre pot solicita UNHCR să evalueze pe deplin dacă resortisanții țărilor terțe sau apatrizii ale căror cazuri le-au fost transmise de UNHCR îndeplinesc condițiile pentru a beneficia de statutul de refugiat în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva din 1951.

De asemenea, statele membre pot solicita luarea în considerare, printre altele, a criteriilor stabilite la alineatul (1) literele (a)-(c).

9. Comisia este împuternicită să adopte acte delegate în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 pentru a completa, atunci când este necesar, elementele menționate la alineatele (1)-(4), în vederea adaptării procedurii de relocare la circumstanțele din țara terță din care se efectuează relocarea.

Articolul 11 **Procedura accelerată**

În cazul în care actul de punere în aplicare al Comisiei prin care se adoptă un mecanism specific de relocare al Uniunii prevede o procedură accelerată, prin derogare de la articolul 10, statele membre:

- (1) nu evaluează dacă resortisanții țărilor terțe sau apatrizii îndeplinesc cerințele menționate la articolul 5 litera (a) punctul (i);
- (2) nu solicită UNHCR să evalueze dacă resortisanții țărilor terțe sau apatrizii îndeplinesc condițiile pentru a beneficia de statutul de refugiat în sensul articolului 1 din Convenția de la Geneva din 1951;
- (3) iau o decizie privind relocarea cât mai curând posibil și nu mai târziu de patru luni de la înregistrarea unui resortisant al unei țări terțe menționată la articolul 10 alineatul (2); statele membre pot prelungi termenul de patru luni cu o perioadă de maximum două luni, în cazul în care se întâmpină probleme complexe de fapt sau de drept;
- (4) acordă resortisanților țărilor terțe sau apatrizilor în cauză statutul conferit prin protecție subsidiară.

Statutul conferit prin protecție subsidiară acordat pe baza alineatului (4) este considerat încheiat în cazul în care s-a luat o decizie finală cu privire la o cerere de protecție internațională prezentată de către beneficiarul acestui statut.

Articolul 12 **Cooperare operațională**

1. Pentru a facilita punerea în aplicare a mecanismelor specifice de relocare ale Uniunii, statele membre desemnează puncte naționale de contact și pot decide să numească ofițeri de legătură în țări terțe.
2. [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene] poate sprijini statele membre, inclusiv prin coordonarea cooperării tehnice dintre acestea, acordându-le asistență în punerea în aplicare a mecanismelor specifice de relocare ale Uniunii și facilitând utilizarea în comun a infrastructurii, în conformitate cu [Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind Agenția pentru Azil)³⁹].
3. Pentru a pune în aplicare mecanismele specifice de relocare ale Uniunii și, în special, pentru derularea programelor de orientare anterioare plecării, pentru efectuarea controalelor medicale în urma cărora se stabilește dacă persoanele sunt apte pentru călătorie, pentru organizarea călătoriei și pentru alte aranjamente de ordin practic, statele membre pot primi sprijin din partea partenerilor în conformitate cu

³⁹JO L [...], [...], p. [...].

modalitățile de coordonare locală și de cooperare practică pentru mecanismele specifice de relocare ale Uniunii stabilite în conformitate cu articolul 8 alineatul (2) litera (d).

Articolul 13

Comitetul la nivel înalt privind relocarea

1. Se instituie Comitetul la nivel înalt privind relocarea, alcătuit din reprezentanți ai Parlamentului European, ai Consiliului, ai Comisiei, ai Înaltului Reprezentant al Uniunii pentru afaceri externe și politica de securitate și ai statelor membre. [Agenția pentru Azil a Uniunii Europene], UNHCR și OIM pot fi invitați. Sunt invitați să ia parte la reuniunile Comitetul la nivel înalt privind relocarea reprezentanții Islandei, Liechtensteinului, Norvegiei și Elveției în cazul în care aceste state și-au exprimat intenția de a fi asociate la punerea în aplicare a planului anual de relocare al Uniunii.
2. Comitetul la nivel înalt privind relocarea este prezidat de către Comisie. Comitetul se reunește ori de câte ori este necesar, la cererea Comisiei sau la cererea unui stat membru, și cel puțin o dată pe an.
3. Comisia consultă Comitetul la nivel înalt privind relocarea cu privire la chestiuni legate de punerea în aplicare a cadrului de relocare al Uniunii.

Articolul 14

Exercitarea delegării

1. Competența de a adopta acte delegate este conferită Comisiei în condițiile prevăzute în prezentul articol.
2. Se conferă Comisiei, pentru o perioadă de timp nedeterminată de la data intrării în vigoare a prezentului regulament, competența de a adopta acte delegate menționată la articolul 10 alineatul (9).
3. Delegarea competențelor menționată la articolul 10 alineatul (9) poate fi revocată în orice moment de către Parlamentul European sau de către Consiliu. O decizie de revocare pune capăt delegării de competențe specificate în decizia respectivă. Decizia produce efecte din ziua care urmează datei publicării acesteia în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* sau de la o dată ulterioară menționată în decizie. Decizia nu afectează validitatea actelor delegate care sunt deja în vigoare.
4. Înainte de adoptarea unui act delegat, Comisia îi consultă pe experții desemnați de fiecare stat membru în conformitate cu principiile prevăzute în Acordul interinstituțional privind o mai bună legiferare din 13 aprilie 2016⁴⁰.
5. De îndată ce adoptă un act delegat, Comisia îl notifică simultan Parlamentului European și Consiliului.
6. Un act delegat adoptat în temeiul articolului 10 alineatul (9) intră în vigoare numai în cazul în care nici Parlamentul European și nici Consiliul nu au formulat obiecții în termen de două luni de la notificarea actului respectiv Parlamentului European și Consiliului sau în cazul în care, înainte de expirarea termenului respectiv, Parlamentul European și Consiliul au informat Comisia cu privire la faptul că nu vor

⁴⁰

JO L 123, 12.5.2016, p. 1.

formula obiecției. Termenul respectiv se prelungește cu două luni la inițiativa Parlamentului European sau a Consiliului.

Articolul 15

Procedura comitetului

1. Comisia este asistată de un comitet. Acesta este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
2. Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 16

Asocierea cu Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția

Islanda, Liechtenstein, Norvegia și Elveția sunt invitate să se asocieze la punerea în aplicare a planului anual de relocare al Uniunii. Elementele de bază ale prezentului regulament, în special cele legate de procedura de relocare și de drepturile și obligațiile persoanelor relocate, sunt luate în considerare în mod corespunzător în cadrul acestor asocieri.

Articolul 17

Modificări la Regulamentul (UE) nr. 516/2014

Regulamentul (UE) nr. 516/2014 se modifică după cum urmează:

- (1) Se elimină litera (d) de la articolul 1 alineatul (2).
- (2) Articolul 2 se modifică după cum urmează:
 - (a) litera (a) se înlocuiește cu următorul text:

„(a) «relocare» înseamnă admisia resortisanților țărilor terțe sau a apatrizilor care au nevoie de protecție internațională, dintr-o țară terță în care sau în interiorul căreia au fost strămutați, pe teritoriul unuia dintre statele membre, pentru a li se acorda protecție internațională”;
 - (b) se introduc următoarele litere (aa) și (ab):

„(aa) «cadru de relocare al Uniunii» înseamnă cadrul de relocare al Uniunii instituit în conformitate cu [Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind cadrul de relocare)];

(ab) «mecanism specific de relocare al Uniunii» înseamnă un mecanism specific de relocare al Uniunii instituit în conformitate cu articolul 15 alineatul (2) din [Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind cadrul de relocare)]”.
- (3) Articolul 17 se înlocuiește cu următorul text:

„Articolul 17

Resurse pentru cadrul de relocare al Uniunii

 1. În plus față de alocarea calculată în conformitate cu articolul 15 alineatul (1) litera (a), statele membre primesc pentru fiecare persoană relocată în conformitate cu un mecanism specific de relocare al Uniunii o sumă forfetară de 10 000 EUR.
 2. Suma menționată la alineatul (1) se alocă statelor membre în cadrul unor decizii de finanțare individuale prin care se aprobă programul național revizuit al acestora în

conformitate cu procedura prevăzută la articolul 14 din Regulamentul (UE) nr. 514/2014.

3. Fiecare stat membru căruia i s-a alocat suma menționată la alineatul (1) include în conturile anuale prevăzute la articolul 39 numărul de persoane care îndeplinesc condițiile pentru ca statul să beneficieze de sumă. Nu sunt posibile transferuri din această sumă către alte acțiuni din cadrul programului național decât dacă sunt aprobate în mod explicit de către Comisie printr-o revizuire a programului național.
4. Statele membre păstrează informațiile necesare pentru a permite identificarea corespunzătoare a persoanelor relocate și a datei relocării acestora.
5. Alocările efectuate înainte de [data intrării în vigoare a [Regulamentului (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul privind cadrul de relocare)]] nu sunt afectate.”
- (4) Sintagma „Programul de relocare al Uniunii” se înlocuiește cu sintagma „cadrul de relocare al Uniunii”.
- (5) Anexa III se elimină.

Articolul 18

Evaluare și revizuire

1. Până la 31 decembrie 2018, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind aplicarea prezentului regulament în statele membre.
2. Statele membre furnizează Comisiei și [Agenției pentru Azil a Uniunii Europene] informațiile necesare pentru întocmirea raportului în sensul alineatului (1), în plus față de informațiile furnizate [Agenției pentru Azil a Uniunii Europene] cu privire la numărul resortisanților din țări terțe și al apatrizilor efectiv relocați săptămânal, astfel cum se prevede la articolul 22 alineatul (3) din [Regulamentul (UE) nr. XXX/XXX (Regulamentul Dublin)].
3. Parlamentul European și Consiliul, pe baza unei propuneri din partea Comisiei, ținând seama de raportul menționat la alineatul (1), revizuieste prezentul regulament până la data de 30 iunie 2020.

Articolul 19

Intrare în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a [...] zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

Adoptat la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European,
Președintele

Pentru Consiliu,
Președintele